

Nad vědomosti není (15.12.2011)

Mimo pokoj po synáčkovi jsem podědila i jeho popelnici, tedy velký uzavřený odpadkový koš s víkem. Víko je trvale zastrčené v rohu pod stolem, aby nepřekáželo, protože do popelnice potřebuji neustále odhazovat papírky, kapesníky, nitě, ústřížky látek, chomáčky kočičích chlupů a další běžný suchý domácí odpad. Popelnice stojí pod stolem, ale ne tak úplně, neboť hlubšímu zasunutí brání šicí stolek.

Onehdy probíhala nad ránem kočičí honička (samozřejmě to bylo v sobotu), v polospánku slyším žuch žuch bác. Než rozsvítím, abych účinněji seřvala košky, pokouším se fixovat, že se – až bude skutečné ráno – musím podívat, co to do koše vlastně spadlo. Jsem poměrně ostražitá od doby, kdy mi Bertík shodil do popelnice hodinky a já jsem na to včas nepřišla a pak jsem zběsile sháněla ty samé, neboť to byl dárek od děvčat v práci.

Kupodivu jsem myšlenku udržela a ráno vylovila z koše dva časopisy. A nejen to, kočičí částečný úklid mého stolu mě donutil k malému meditativnímu zastavení se nad věcmi, o kterých jsem si během pár uplynulých dnů řekla, že je nezbytně musím mít po ruce, a které vůbec nebylo zapotřebí po ruce mít. Následkem čehož jsem se pustila do úklidu a pak do vaření a když bylo hotovo, sedla jsem si k šití s tím, že si k tomu pustím nějaký ten dokument.

Ole ouha! Černá televizní ovladačka sice ležela na stole, ale světle šedá od set top boxu nikoli. Kdybych byla před tím neuklízela, byla bych klidná; ovladačka by mohla ležet v libovolné archeologické vrstvě. Jelikož ale bylo čerstvě uklizeno, bylo nasnadě, co se stalo: kočičáci shodili do popelnice nejen časopisy, ale i ovladačku, a já jsem ji přehlídla, když jsem obsah popelnice vysypala do velkého pytle, přidala tam papíry a kartony z malé vybalené krabice a Vašek to všechno i s ostatním odpadem odnesl ven do kontejneru.

Vzala jsem si bundu a šla zachraňovat ovladačku. Náš odpad jsem identifikovala hned v prvním kontejneru, který jsem otevřela. Problém byl v tom, že ten pytel byl rozvrtaný a obsah poházený po kontejneru od bezdomovce, který zrovna prozkoumával další ze sousedních kontejnerů a který na mě nepřejícně zahlížel. Spolkla jsem prohlášení, že ty odpadky jsou výhradně moje, a ptám se ho, zda nenašel ovladač k televizi. Odpovídá, že nenašel, a hned se bystře ptá, zda tam má být. Hbitě a rázně odpovídám, že nemá, a jdu domů lépe se vyzbrojit a vyčkat na příhodnější chvíli. Koukám z okna a zmítají mnou obavy, zda jsem bezdomovce zbytečně na ovladač neupozornila, ale ne, prohlíží ještě další kontejner a pak přechází ulici a míří k dalšímu paneláku.

To je moje chvíle! Natahuji chirurgické rukavice a s bambusovou tyčkou vyrážím ke SVÉMU kontejneru, k velkému potěšení skupiny pubošů, kteří celou akci od začátku sledují od protějšího paneláku. Otevřu kontejner, hrábnu a prakticky hned pod papíry odhalím světle šedou ovladačku a s vystrčeným jazykem ji vysouvám přes pytel se slupkami od brambor stále výš, až nahoru – uff, podařilo se, aby mi nespadla někam na dno. Vítězoslavně ji vylovím, doma otřu desinfekcí a pokorně dávám za pravdu učitelům, kteří mi dlouhé roky vštěpovali do hlavy, že mít vědomosti je vždycky výhoda.

Samozřejmě – kdyby totiž bezdomovec věděl co já, nikdy bych neměla šanci získat nejcennější odpad z našeho kontejneru.

(Náš Zvířetník, 15.12.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/12/15/105x148-nad-vedomosti-neni/>

{fshare}